

Р Е Ш Е Н И Е

№ 180

гр. София, 18 май 2015г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на дванадесети май, през две хиляди и петнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ : ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА

ЧЛЕНОВЕ : ДАНИЕЛА АТАНАСОВА

АНТОАНЕТА ДАНОВА

при секретар ИВАНКА ИЛИЕВА
и в присъствието на прокурора ТОМА КОМОВ
изслуша докладваното от съдията ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА
н. д. №412/2015 година

Касационното производство е образувано по жалба на частния обвинител и граждански ищец Ф. С., подадена чрез неговия повереник, срещу решение №2 от 13.01.2015г. на Пловдивски апелативен съд /АС/, по внохд №404/2014г., с което е потвърдена постановената по нохд №299/2014г. първоинстанционна присъда на Старозагорски окръжен съд /ОС/

Депозираната касационна жалба обективира недоволство от гражданско-осъдителната част на атакувания съдебен акт и съдържа бланкетни оплаквания за несправедливост на определеното обезщетение за неимуществени вреди - несъответно на причинения с престъплението стрес на пострадалия и на интензитета на преживяните от него болки и страдания.

Предлага се ревизия на въззивното решение, изразяваща се в увеличаване на присъдената сума за неимуществена обезвреда до пълния предявен с приетия за разглеждане граждански иск размер от 100 000 лева.

В съдебно заседание на 12.05.2015 година процесуалният представител на Ф. С. поддържа подадената жалба и пледира за приложение на разпоредбата на чл.354, ал.2, т.5 от процесуалния закон.

Подсъдимият А. А., се представлява от назначен служебен адвокат, който аргументира неоснователност на касационната жалба.

Прокурор при Върховната касационна прокуратура дава мотивирано заключение, че въззивното решение, следва да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, в рамките на инстанционната проверка по чл.347 от НПК, взе предвид следното:

С присъда №37 от 02.09.2014г., обявена по нохд №299/2014г., след проведено съкратено съдебно следствие, при условията на чл.371, т.2 от НПК, Старозагорски ОС е признал А. О. А. за виновен в това, че на 14 януари 2014 година, в [населено място] умишлено е умъртвил малолетната М. Ф. С., с ЕГН [ЕГН], поради което и на основание на чл.116, ал.1, т.4, пр.2, вр.чл.115 от НК и чл.58а, ал.2, вр.чл.54 от същия закон го осъдил на ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ ГОДИНИ лишаване от свобода, при строг режим на изтърпяване в затворническо общежитие от закрит тип.

С визирия съдебен акт е уважена приетата за съвместно разглеждане в наказателния процес гражданскоправна претенция срещу подсъдимото лице за сумата от 25 000/двадесет и пет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществените вредни последици от престъпното деяние, като гражданският иск е отхвърлен до пълния му предявен размер от 100 000 лева.

По жалби на частния обвинител и граждански ищец Ф. С., и на подсъдимия А. А. е инициирана въззивна процедура, финализирана с решение №2 от 13.01.2015г. на АС-Пловдив, по внохд №404/2014г., с което е потвърдена първоинстанционната присъда.

Касационната жалба на Ф. С. е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При осъществения контрол настоящият съд не констатира обоснованост на декларативно поднесените доводи за прекомерна заниженост на отмереното обезщетение за неимуществени вреди, съпроводени с искане присъдената сума да бъде увеличена, в обсега на очертаните в процесуалната разпоредба на чл.354, ал.2, т.5, вр. чл.348, ал.1, т.1 от НПК правомощия.

Атакуваният акт е правилен в гражданско-осъдителната си част.

Пловдивски АС е обсъдил обективно значимите за претендираната и ангажирана гражданска отговорност на А. А. факти и внимателно анализирал обезпечаващите ги доказателствени средства по делото.

Задълбочено и с юридически усет са коментирани обстоятелствата, предпоставящи гражданскоправните санкционни последици за подсъдимия. Приемайки като цяло установената от първостепенния съд конкретика и очертана правна квалификация на инкриминираното деяние по чл.116, ал.1, т.4, пр.2, вр.чл.115 от НК, за което е повдигнато обвинение срещу А. А. и му е наложено предвиденото в закона наказание, въззивната инстанция е преценила, че те са елемент от фактическия състав, сочещ на основание за възникване и носене на гражданска отговорност. Престъплението, предмет на обжалваното решение съставлява непозволено увреждане, с надлежно доказана причинна връзка между противоправното и общественоопасно поведение на подсъдимото лице, и настъпилия вредоносен резултат - смъртта на М. С. /бебе на една година и пет месеца/.

Законосъобразни, при съблюдаване на предписаното от чл.52, вр.чл.45 ЗЗД и на критериите за справедливост, и мотивирани със съдържимите се в наказателното дело доказателства, са и изводите за размера на дължимата се неимуществена обезвреда на конституирания граждански ищец.

Въззивният съдебен състав е изследвал характера, естеството и интензитета на понесените от Ф. С. душевни травми, правнозначими за стойностните параметри на присъденото обезщетение.

С проявен професионализъм и при съблюдаване на обичайните норми, ръководейки се от разума и следвайки житейската логика, компетентният орган е заключил, че неочакваната загуба на близък човек – родно дете, е обстоятелство, което неминуемо причинява стрес, болки и страдания. В хода на проведеното наказателно разследване не са приобщени налични фактически данни за демонстрирано укорително поведение на биологичния баща към починалата М., за упражняван от него физически и психически тормоз, за малтретиране, или други форми на грубост, и коравосърдечие, индициращи на липса на вредоносни последици - преживяна скръб и мъка от настъпилата в резултат на неправомерното деяние смърт на малолетната дъщеря, и препятстващи гражданската отговорност на автора на инкриминираното престъпление.

От гласните доказателствени средства, инкорпорирани по делото /депозирани в досъдебната фаза на процеса показания на Ф. С. и на разпитаните пред въззивния съд подсъдим А. А. и свидетели Р. С. и О. А. /, се установява обаче, че М. С. не е отглеждана в едно домакинство с гражданския ищец, поради раздялата му с нейната майка Г. М., с която живеел на съпругески начала, и той не е поддържал нормалната и обичайна връзка със своето дете, не е полагал изискуемите се родителски грижи за него и дори не е знаел за местонахождението му към момента на извършеното посегателство.

Очертаната фактология е обосновала убедителната оценка на контролираната инстанция, че между гражданския ищец и починалата М. С. не са били изградени типичните отношения между баща и дъщеря, характеризиращи се топлота, обич, всеотдайност и стремеж на родителя за задоволяване на материалните и морални нужди на детето, и предопредила размера на претендираното и дължимо обезщетение, съизмеримо с действително претърпените от Ф. С. неимуществени вреди.

Присъдената сума от 25 000 /двадесет и пет хиляди/ лева за неимуществена обезвреда на пострадалото лице не компрометира принципа за справедливост, вложен и развит в действащата нормативна уредба. Ориентирана към възмездяване на негативните емоционални преживявания на Ф. С., тя е изпълнила своето предназначение и реализирала желаните цели, поради което ВКС не намира основания за корекция на същата, в претендираната от повереника на гражданския ищец посока.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че в пределите на възложената му компетентност, следва да остави в сила атакувания въззивен акт, с който е потвърдена присъда №37/02.09.2014г. на Старозагорски ОС, по нохд №299/2014г.

Воден от горното и на основание чл. 354, ал.1, т.1 НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение №2 от 13.01.2015г., постановено по внохд №404/2014г., по описа на Пловдивски АС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.